

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/521/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512200725
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2512200725.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Renáty Gavalcovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: C. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. X/B, T., štátny občan SR, o zaplatenie 285,30 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 26. februára 2015, č.k. 5C/12/2012-36 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 497, Obch.z., § 2, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej úverovej zmluvy, § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 54 ods. 1, 2 O.z., § 5 zákona č. 250/2007 Z.z., § 101, § 100 ods. 1 veta prvá, § 100 O.z., keď vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa ako veriteľom a odporcom ako dlžníkom bola platne uzavretá zmluva, ktorú súd, posudzujúc ju podľa obsahu hlavných záväzkov, podriadil pod úverovú zmluvu, ktorá je ako zmluvný typ upravená v Obchodnom zákonníku, avšak súčasne na ňu nahliadal ako na zmluvu spotrebiteľskú v zmysle zhora citovaných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa, keďže právny predchodca navrhovateľa pri jej uzatváraní a plnení z nej konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti (ktorá skutočnosť vyplýva z jeho výpisu z obchodného registra), zatiaľ čo odporca ako fyzická osoba - nepodnikateľ nie (z obsahu zmluvy ani z ostatných listinných dôkazov nevyplýva iný záver). Z formy a obsahu zmluvy je navyše zrejmé, že záväzkový vzťah bol založený formulárovou (typovou, štandardizovanou) zmluvou, ktorej text bol právnym predchodcom navrhovateľa vopred pripravený za účelom jeho použitia vo viacerých prípadoch, a ktorej obsah odporca ako spotrebiteľ nemal možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť. Na základe uvedeného preto súd posudzoval nárok uplatnený v tomto konaní za použitia právnych noriem prijatých za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v záväzkovom vzťahu s dodávateľom. Zákonom č. 102/2014 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku a pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinným od 01.05.2014, bol novelizovaný zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, tak, že bol okrem iného doplnený o zhora citované ustanovenie § 5b. Týmto boli zavedené nové zásadné zmeny

v legislatíve týkajúce sa okrem iného aj premlčania nárokov zo spotrebiteľských vzťahov, kedy súd ex offo prihliada na prípadné premlčanie uplatneného práva predávajúceho voči spotrebiteľovi (na rozdiel od doterajšej právnej úpravy, kedy súd na premlčanie mohol prihliadnuť iba vtedy, ak bola zo strany povinného vznesená námietka premlčania). Nakoľko právna úprava týkajúca sa premlčania je vo svojej podstate procesnoprávneho charakteru (aj keď je uvedená v hmotnoprávnom predpise) a nakoľko vo vzťahu k novoprijatému ustanoveniu § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa zákonodarcia neprijal žiadne prechodné ustanovenie, je potrebné od 01.05.2014 vo všetkých konaniach týkajúcich sa nárokov voči spotrebiteľom ex offo prihliadať na námietku premlčania. Z uvedených dôvodov sa preto súd v súdenom prípade, zaoberal otázkou premlčania. Keďže prejednáváná vec má spotrebiteľský charakter, súd poukazuje na citované ustanovenie § 54 Občianskeho zákonníka a v súlade s právom Európskej únie, ktorého normy kladú členským štátom explicitnú povinnosť zabezpečiť, aby sa opatrenia na ochranu práv spotrebiteľa neobchádzali, aplikoval na zistený skutkový stav ustanovenia o premlčaní tak, ako sú tieto upravené v Občianskom zákonníku, a to aj napriek tomu, že úverová zmluva ako zmluvný typ je absolútnym obchodným vzťahom v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, ktorý právny kódex obsahuje takisto komplexnú úpravu inštitútu premlčania, vzťahujúcu sa na obchodné záväzkové vzťahy. Vychádzal pritom z právneho názoru zaužívaného v súdnej praxi (napr. uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19.06.2013, sp. zn. I. ÚS 402/2013), podľa ktorého vo všeobecnosti niet rozumného dôvodu na to, aby v typickej občianskoprávnej veci na subjekt občianskoprávneho vzťahu (zvlášť ak ide o spotrebiteľa) dopadala právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, či obchodníkmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre spotrebiteľov výhodnejšia. Súd na podporu zastávaného názoru poukazuje i na výsledky činnosti zákonodarcu, ktorý za účelom odstránenia akýchkoľvek pochybností v naznačenom smere prijatím vyššie spomínaného zákona č. 102/2014 Z.z. novelizoval tiež Občiansky zákonník tak, že v § 52 ods. 2 explicitne ustanovil pravidlo (účinné až dňom 01.04.2015), podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Podľa vyššie citovaného všeobecného ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, vzťahujúceho sa na tento prípad, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Zo skutkového stavu opísaného v návrhu na začatie konania a z predložených listinných dôkazov mal súd preukázané, že právny predchodca navrhovateľa vyhlásil v súlade s všeobecnými úverovými zmluvnými podmienkami predčasnú splatnosť úveru ku dňu 22.08.2006, v dôsledku ktorej skutočnosti vznikla odporcovi povinnosť vyrovnať všetky záväzky voči veriteľovi a jemu právo na ich uplatnenie voči nemu. Súd poznamenáva, že na tejto skutočnosti nič nemení ani zmena v osobe veriteľa (§ 111 Občianskeho zákonníka). Návrh na začatie konania bol súdu doručený až dňa 26.01.2012, teda po uplynutí premlčacej doby, ktorá uplynula dňom 23.08.2009. Vychádzajúc z uvedeného tak súdu, ktorému z ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. vyplýva povinnosť z úradnej moci prihliadať na premlčania práva uplatneného voči spotrebiteľovi, nezostávalo iné ako podaný návrh v celom rozsahu zamietnuť. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Súd návrh v celom rozsahu zamietol, a preto v spore úspešným účastníkom bol odporca. Keďže si však odporca náhradu trov konania neuplatnil, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku a náhradu trov konania mu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ a domáhal sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo ho zmenil tak, že návrhu vyhovie. Podľa odvolateľa súd vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav, čo odôvodnil tým, že súd na daný prípad aplikoval ustanovenie § 5b ZoOS. Navrhovateľ nemôže súhlasiť s tým, aby v danom prípade súd postupoval v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia, ktoré nadobudlo účinnosť dňa 01.05.2014. V tejto súvislosti poukázal na článok 1 ods. 1 Ústavy SR, Nález ÚS SR z 24.05.1995, PL.ÚS 16/95, Nález ÚS SR z 03.03.1996, PL.ÚS 36/95, článok 125 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, článok 152 ods. 4 Ústavy SR, Nález ÚS SR z 08.03.2011, III.ÚS 348/2006-42. Odvolateľ zastáva názor, že aplikáciou ustanovenia § 5b ZoOS dochádza k značnému narušeniu princípov právneho štátu. Aplikáciou ustanovenia § 5b ZoOS na prebiehajúce súdne konanie bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a za akého právneho stavu došlo k podaniu návrhu na začatie konania, došlo k zotretiu princípu právnej istoty ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a závažnému zásahu do majetkových práv veriteľa. Ústava SR priznáva každému z účastníkov súdneho konania rovnaké postavenie. Odhliadnuc od skutočnosti, že možnosť zbaviť sa dlhu vznesením námietky premlčania už sama osebe znamená zásah do majetkových práv a zásad

dobrych mravov, prijatim § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa zákonodarca zašiel ešte ďalej a uložil súdom a iným orgánom povinnosť vyhľadávať dôvody, pre ktoré by mohol nárok veriteľa zamietnuť, či pre ktoré by nemusel priznať veriteľom uplatnený nárok v plnej výške a skúmať dôkazy v tom svetle, čím zákonodarca de facto zlegalizoval postavenie súdu ako advokáta dlžníka. Navrhovateľ si v konaní uplatnil svoj nárok žalobným návrhom dňa 19.02.2014, pričom predmetné ustanovenie § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa nadobudlo účinnosť až dňa 01.05.2014 a navrhovateľ preto nemôže súhlasiť s rozhodnutím súdu a právnym posúdením veci. Ďalej navrhovateľ poukazuje na skutočnosť, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenie Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby, nakoľko bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere a teda absolútny obchodný záväzkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 M Cdo 3/2011 zo dňa 28.04.2011, rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 M Cdo 4/2012 zo dňa 27.03.2013, rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/132/2013 zo dňa 21.11.2013, sp. zn. 15Co/28/2013 zo dňa 30.10.2013, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/138/2013 zo dňa 20.02.2014 z ktorých vyplýva, že na danú vec je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Podľa Komentára k § 52 O.z. k spotrebiteľným zmluvám od prof. JUDr. D. H., CSc., pri uplatňovaní jednotlivých právnych prostriedkov je veľmi dôležité posúdiť, akého charakteru je spotrebiteľská zmluva, či ide o zmluvu občiansko-právneho charakteru alebo obchodno-právneho charakteru. Má to zásadný význam pri uplatňovaní práv spotrebiteľa. Iba v jednom prípade - práva na ochranu pred neprimeranými podmienkami je úprava jednotná a spoločná bez ohľadu na to, o akú zmluvu ide. Avšak pokiaľ pôjde o ostatné právne prostriedky, bude práve dôležité posúdiť, či ide o zmluvu občiansko-právnu alebo obchodno-právnu, pretože v mnohých prípadoch bude potrebné aplikovať všeobecnú úpravu v týchto kódexoch.

Odporca odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu navrhovateľa sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.) postupom bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) zverejnením termínu vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli súdu podľa § 156 ods. 3 O.s.p., preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny a je potrebné ho v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdiť.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 5C/12/2012 je návrh navrhovateľa, ktorým sa domáha od odporcu zaplata sumy 285,30 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 23.08.2006 do zaplata.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh navrhovateľa zamietnutý a závislý výrok o náhrade trov konania.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, prečo by sa mal od týchto záverov prvostupňového súdu odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Odvolací súd zhodne s prvostupňovým dospel k záveru, že pri vyhodnotení vykonaného dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo v konaní dostatočným spôsobom preukázané, že návrh navrhovateľa je v celom rozsahu nedôvodný.

Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca navrhovateľa spoločnosť Home Credit Slovakia, a.s. so sídlom Teplická 147, Piešťany uzavrel dňa 11.07.2005 s odporcom ako dlžníkom úverovú zmluvu č. 3507064162, na základe ktorej poskytol odporcovi úver na kúpu spotrebného tovaru vo výške 820,89 eur s jednorazovým čerpaním pri ročnej percentuálnej miere nákladov 19,58%. Odporca sa zaviazal splácať poskytnutý úver v 24 pravidelných mesačných splátkach vo výške 48,89 eur počnúc dňom

20.08.2005, kedy bola splatná prvá splátka úveru. Z predloženého splátkového kalendára bolo zistené, že odporca uhradil prvých 8 splátok úveru v celkovej výške 391,13 eur a splátky splatné od 20.04.2006 neboli uhradené. Z dôvodu oneskorenia so splácaním úveru pôvodný veriteľ využil právo na predčasné zosplatenie úveru v zmysle Hlavy VII., § 4 písm. a) úverových podmienok. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 05.09.2008 uzavretej medzi pôvodným veriteľom ako postupcom a navrhovateľom ako postupníkom, ako aj z výňatku z jej prílohy mal súd preukázané, že na jej základe došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania.

Keďže sa odvolací súd stotožňuje nielen s výrokom, ale aj s odôvodnením napadnutého rozsudku, na zdôraznenie jeho správnosti v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. len ho dopĺňa reagovaním na odvolanie navrhovateľa.

Základnou spornou otázkou vychádzajúc z obsahu odvolania navrhovateľa bolo, či súd prvého stupňa postupoval správne, keď otázku premlčania posúdil podľa ustanovenia Občianskeho zákonníka. Zákon č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy úpravu premlčania vôbec neobsahoval, pričom takáto úprava je obsiahnutá v dvoch právnych predpisoch a to v ustanovení § 387 a nasl. Obch.z. a ustanovení § 100 a nasl. O.z. Právna úprava premlčania obsiahnutá v Občianskom zákonníku je pre spotrebiteľa výhodnejšia a tejto výhodnejšej úpravy sa spotrebiteľ ani nemôže vzdať. S poukazom na to, aj napriek tomu, že v danom prípade ide o zmluvný typ upravený v zmysle ustanovenia § 497 až § 507 Obch.z. s prihliadnutím na to, že ide o zmluvu spadajúcu pod režim Zákona o spotrebiteľských úveroch, bolo dôvodné predmetnú zmluvu posudzovať podľa citovaného zákona, ako aj ustanovení Občianskeho zákonníka a to i v otázke premlčania práva navrhovateľa. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že hoci má zmluva o spotrebiteľskom úvere charakter absolútneho obchodu, neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou. Pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikovateľnosti absolútnu prednosť Občiansky zákonník, keďže aplikácia Obchodného zákonníka prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva.

Súd prvého stupňa v danom prípade postupoval správne, keď aplikoval ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré nadobudlo účinnosť dňa 01.05.2014. V danom prípade síce odporca nenamietal premlčanie uplatneného nároku navrhovateľom, v zmysle súdom prvého stupňa správne aplikovaného ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 bolo potrebné aj bez návrhu, t.j. ex offo prihliadnuť na premlčanie uplatneného nároku, ktoré má za následok už bez ďalšieho nevyhnutnosť zamietnutia návrhu veriteľa. Premlčanie nároku sa stalo skutočnosťou, ktorá bráni tomu, aby súd veriteľovi jeho právo priznal. Na základe zákona č. 102/2014 Z.z. (článku VIII.) došlo k novele zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene ďalších zákonov, na základe ktorej bolo prijaté nové ustanovenie § 5b, podľa ktorého, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keby inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa článku XIV. Zákona č. 102/2014 Z.z., predmetné ustanovenie vstúpilo do účinnosti od 1. mája 2014. V § 29b Zákona č. 102/2014 boli prijaté prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 01.05.2014, nie však k novoprijatému ustanoveniu § 5b citovaného zákona. Vychádzajúc z uvedeného, teda pokiaľ súd prvého stupňa rozhodoval o nároku navrhovateľa na zaplatenie žalovanej sumy ako práva zo spotrebiteľskej zmluvy v čase, keď už vstúpilo do účinnosti ustanovenie § 5b Zákona č. 205/2007 Z.z. (na základe novely vykonanej Zákom č. 102/2014 Z.z. účinnou od 01.05.2014), bol oprávnený a zároveň povinný prihliadať aj bez návrhu na premlčanie nároku, keďže v danom prípade platí nepravá retroaktivita, t.j. od účinnosti novej právnej normy sa riadia i právne vzťahy, ktoré vznikli aj podľa predchádzajúcej právnej normy. Vznik právnych vzťahov, existujúcich pred nadobudnutím účinnosti novej právnej normy, právne nároky (vyplývajúce zo zmluvy o preprave osôb) sa posudzujú podľa doterajších predpisov. Z uvedeného je potom zrejmé, že súd prvého stupňa správne na premlčanie nároku navrhovateľa v tomto konaní prihliadal; na základe princípu nepravé retroaktivity právnych noriem (starej aj novej právnej úpravy) nebol preto povinný prihliadať na podmienky uvedené v § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. prihliadať na premlčanie dlhu iba na námietku dlžníka.

Odvolací súd upriamuje pozornosť aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014, podľa ktorého ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého

na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Najvyšší súd SR v tomto rozhodnutí zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora, ktorý namietal postup prvostupňového súdu aj odvolacieho súdu, ktoré oba zhodne v spore zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere aplikovali ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 a na premlčanie aplikovali § 101 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvého stupňa návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vrátane rovnako vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnému odporcovi vzniklo podľa ustanovenia § 142 ods. 1 v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému navrhovateľovi. Odporca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.